

Wyrok

Naczelnego Sądu Administracyjnego (do 2003.12.31) w Warszawie

z dnia 18 maja 1999 r.

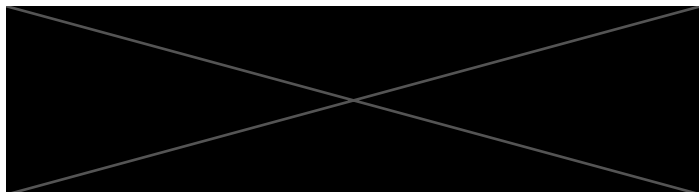
II SA 402/99

TEZA aktualna

Rozkazy personalne dotyczące funkcjonariuszy Policji podlegają w pełni przepisom k.p.a. dopiero od 1990 r.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Uzasadnienie faktyczne

Józef S. (wykształcenie średnie) został przyjęty po odbyciu służby wojskowej do służby w MO w dniu 15 października 1962 r. W toku służby zajmował między innymi stanowiska: starszego referenta Sekcji Operacyjno-Dochodzeniowej do Walki z Przestępczością Gospodarczą w KM MO w O., starszego referenta Wydziału do Walk z Przestępczością Gospodarczą KM MO w C., inspektora Wydziału do Walk z Przestępczością Gospodarczą KW MO w K.

Komendant Wojewódzki Milicji Obywatelskiej w K. w dniu 13.IV.1968 r. wystąpił z wnioskiem do Ministra Spraw Wewnętrznych o zwolnienie ze służby plutonowego Józefa S. z uwagi na ważny interes służby (art. 52 ust. 2 pkt 7 w związku z art. 52 ust. 4 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o stosunku służbowym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej). Wniosek był uzasadniony tym, że zainteresowany znał poprzednio i dalej podtrzymywał kontakt z pracownikiem dyplomatycznym obcego państwa, który za działalność szpiegowską został wydany z Polski. Wskazana przesłanka miała podważać wiarygodność

zainteresowanego w zakresie przestrzegania obowiązku tajemnicy państwowej i służbowej, w tym metod pracy organów Milicji Obywatelskiej.

Plutonowy Józef S. za 3-letni okres od października 1963 r. do 30 marca 1966 r. posiadał pozytywne opinie służbowe. Z kolei w opinii służbowej za dalszy 3-letni okres od 1 kwietnia 1966 r. do 23 marca 1968 r. stwierdzono u zainteresowanego brak zdyscyplinowania i permanentne spóźnianie się do pracy. J.S. zapoznał się z tą opinią i składał w sprawie swoje wyjaśnienia.

Zarządzeniem Personalnym Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 kwietnia 1968 r. Józef S. został z dniem 31 maja 1968 r. zwolniony ze służby w MO.

Józef S. w dniu 15 marca 1998 r. złożył podanie do Komendanta Głównego Policji w W. zwracając się z prośbą o przyjęcie do służby w Policji z jednoczesnym zaliczeniem okresu od 31.V.1968 r. do chwili obecnej jako służby w MO lub o przyznanie emerytury policyjnej po zaliczeniu powyższego okresu do pracy w MO i Policji. Komenda Główna Policji udzieliła odpowiedzi pisemnej zainteresowanemu wskazując na brak możliwości prawnych pozytywnego załatwienia jego prośby.

Józef S. w dniu 3 sierpnia 1998 r. zwrócił się do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z żądaniem wszczęcia postępowania administracyjnego i wydania stosownej decyzji w sprawie:

- przyznania emerytury policyjnej zgodnie z zajmowanym ówczesnie stanowiskiem służbowym i grupą uposażenia, dodatkami, stopniem służbowym przysługującym na dzień 31.05.1968 r. roku, po zaliczeniu okresu od 31 maja 1968 r. roku do chwili obecnej jako służby w MO oraz Policji lub
- przyjęcia do służby w Policji z zaliczeniem okresu od 31 maja 1968 r. do chwili obecnej jako służby w MO oraz Policji.

W uzasadnieniu swoich żądań Zainteresowany podkreślił, iż decyzja o zwolnieniu ze służby w MO wydana została "z naruszeniem obowiązujących przepisów prawa, wykazała rażące uchybienia więc musi być obecnie uznana za nieważną z wszystkimi tego konsekwencjami".

Celem wyjaśnienia sprawy przekazano ją do Komendanta Wojewódzkiego Policji w K.

W dniu 16 października 1998 r. w Wydziale Kadr i Szkolenia KWP w K. przeprowadzono i zaprotokołowano rozmowę z J.S. Zainteresowany sprecyzował swoje żądania wnosząc między innymi o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 22 kwietnia 1968 r. (w trybie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.) o rozwiązaniu z nim z dniem 31 maja 1968 r. stosunku służbowego. J.S. podniósł, że zwolnienie go ze służby miało nastąpić z przyczyn politycznych z powodu podejrzenia go o kontakty z syjonistami. Zainteresowany oświadczył, że obok żądania stwierdzenia nieważności decyzji o zwolnieniu go ze służby domaga się także wypłaty stosownego odszkodowania w trybie art. 160 § 1 k.p.a.

W tej sytuacji przekazano sprawę według właściwości Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją z dnia 7 grudnia 1998 r. odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 kwietnia 1968 r. zwalniającej J.S. ze służby

w MO z powodu braku przesłanek z art. 156 § 1 k.p.a.

Józef S. zwrócił się do Ministra z wnioskiem o ponowne rozpoznanie sprawy.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją z dnia 14 stycznia 1999 r. utrzymał w mocy swoją decyzję z dnia 7 grudnia 1998 r.

Józef S. zaskarżył decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 14 stycznia 1999 r. do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Zarzucił, że decyzja z dnia 22 kwietnia 1968 r. o zwolnieniu go ze służby:

- a) nie miała elementów decyzji wymaganych w art. 107 k.p.a.,
- b) była wydana niezgodnie z art. 104 k.p.a.,
- c) nie ustosunkowano się do jego odwołań od tej decyzji,
- d) została wydana "z rażącym naruszeniem prawa (przyczyna jej wydania miała tło rasowe i narodowościowe) i jako taka nie może być zaakceptowana w praworządnym państwie".

Skarżący zakwestionował także stwierdzenie w uzasadnieniu zaskarżonej do NSA decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 14.I.1999 r., że "rozkazy personalne wydawane w 1968 r. nie miały charakteru decyzji administracyjnych i nie były milicjantom doręczane". W dalszej części skargi J.S. pisze o tym, że zwolnienie go z MO wynikało z poglądów rasistowskich, antysemitycznych, gdyż podejrzewano go o narodowość żydowską, utrzymywanie kontaktów z elementami syjonistycznymi oraz korespondowanie z Ambasadą Izraela w W. Skarżący przyznaje, że nie podjął w ustalonych ustawowo terminach starań o skorzystanie z dobrodziejstw ustawy z dnia 24 maja 1939 r. o przywróceniu praw pracowniczych osobom pozbawionym zatrudnienia za działalność związkową, samorządową, przekonania polityczne i religijne (nieskorzystanie z dobrodziejstw ustawy w terminie tam wskazanym spowodowało wygaśnięcie jego roszczeń do przywrócenia uprawnień w tym trybie), ale ma przecież możliwość wystąpienia do MSWiA o stwierdzenie nieważności decyzji z 22.04.1968 r. o zwolnieniu go ze służby w MO.

W odpowiedzi na skargę Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Między innymi podniósł, że rozkazy personalne dotyczące funkcjonariuszy Policji podlegają przepisom k.p.a. dopiero od 6 kwietnia 1990 r. Stąd nietrafne są zarzuty dotyczące braku pewnych elementów w rozkazy personalnym z 1968 r., które powinny być w decyzji zgodnie z k.p.a.

Minister stwierdził także, że zwolnienie ze służby skarżącego nie nastąpiło z przyczyn politycznych i narodowościowych, a z powodu utrzymywania przez niego bliskich kontaktów z osobą wydaloną z Polski za działalność szpiegowską (przesłanka do podważenia wiarygodności odnośnie przestrzegania obowiązku tajemnicy państwowej i służbowej, a tym samym uznanie, że pozostawanie w służbie stanowiło zagrożenie dla dobra służby).

Uzasadnienie prawne

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Rozpatrywana sprawa dotyczy stwierdzenia nieważności decyzji sprzed 30 lat. Dla stwierdzenia nieważności decyzji lub stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa (kiedy nastąpiło przedawnienie stwierdzenia nieważności decyzji) należy wykazać istnienie jednej z przesłanek wymienionych w art. 156 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego (por. też art. 156 § 2 w związku z art. 58 § 2 k.p.a.).

Do przesłanek z art. 156 § 1 k.p.a. nie można zaliczyć zarzutów skarżącego dotyczących braku w rozkazy personalnym z 1968 r. pewnych elementów, które powinny być w decyzji zgodne z k.p.a.

Trafnie zresztą zauważył Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, że rozkazy personalne dotyczące funkcjonariuszy Policji podlegają w pełni przepisom k.p.a. dopiero od 1990 r.

Zwolnienie skarżącego ze służby nastąpiło w trybie określonym w art. 52 ust. 2 pkt 7 w związku z art. 52 ust. 4 obowiązującej wówczas ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o stosunku służbowym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej.

Wydanie przez ówczesnego Ministra Spraw Wewnętrznych decyzji personalnej nastąpiło wskutek pisemnego wniosku, z którym wystąpił do Ministra ówczesny Komendant Wojewódzki Milicji Obywatelskiej w K.

Skarżący zarzuca, że podane we wniosku fakty były jego zdaniem nieprawdziwe, ale nie udowodnił, zachodziła jedna z przesłanek z art. 156 § 1 k.p.a.

Sąd nie stwierdził więc naruszenia prawa przez zaskarżoną do NSA decyzję i dlatego na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym skargę oddalił.